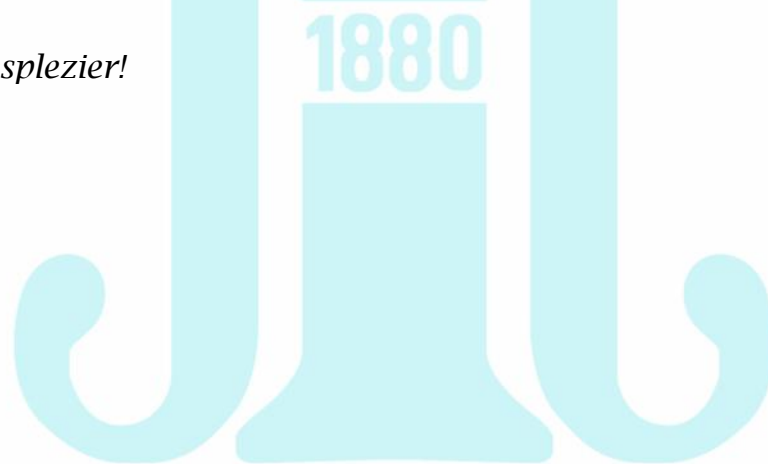

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

NOG EENS 'T ZELFDE ?

Kerstblijspel in drie bedrijven

door

1880

Benny Braem, Luc Samson en Sven Verhoosel

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2002

Nr.2758

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wendt men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *NOG EENS 'T ZELFDE?* op te voeren moet de naam van auteurs *BENNY BRAEM, LUC SAMSON & SVEN VERHOOSSEL* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2002/0220/045
ISBN 978-90-385-07927

© 2002 Toneelfonds J. Janssens/Benny Braem, Luc samson & Sven Verhoosel
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(5 dames - 5 heren)

SONJA DELMAIRE (55) : café-uitbaatster De Nieuwe Koninck
JEF DE COCK (58) : haar echtgenoot
WILLY VANDERSCHEUREN (45) : een alleenstaande zeurkous
TOM BASTIAENS (25) : een jonge postbediende
LOU PRINGELS (46) : stamgast
JENNY DE CAUWER (38) : een alleenstaande moeder
KIM DE CAT (24) : alternatieve jonge kunstenares
HUBERT VERHAEGEN (38) : notaris
MATHILDE DE CLERCK (35) : vrouw van de notaris
KATLEEN VERSCHUEREN (38) : een vrouw

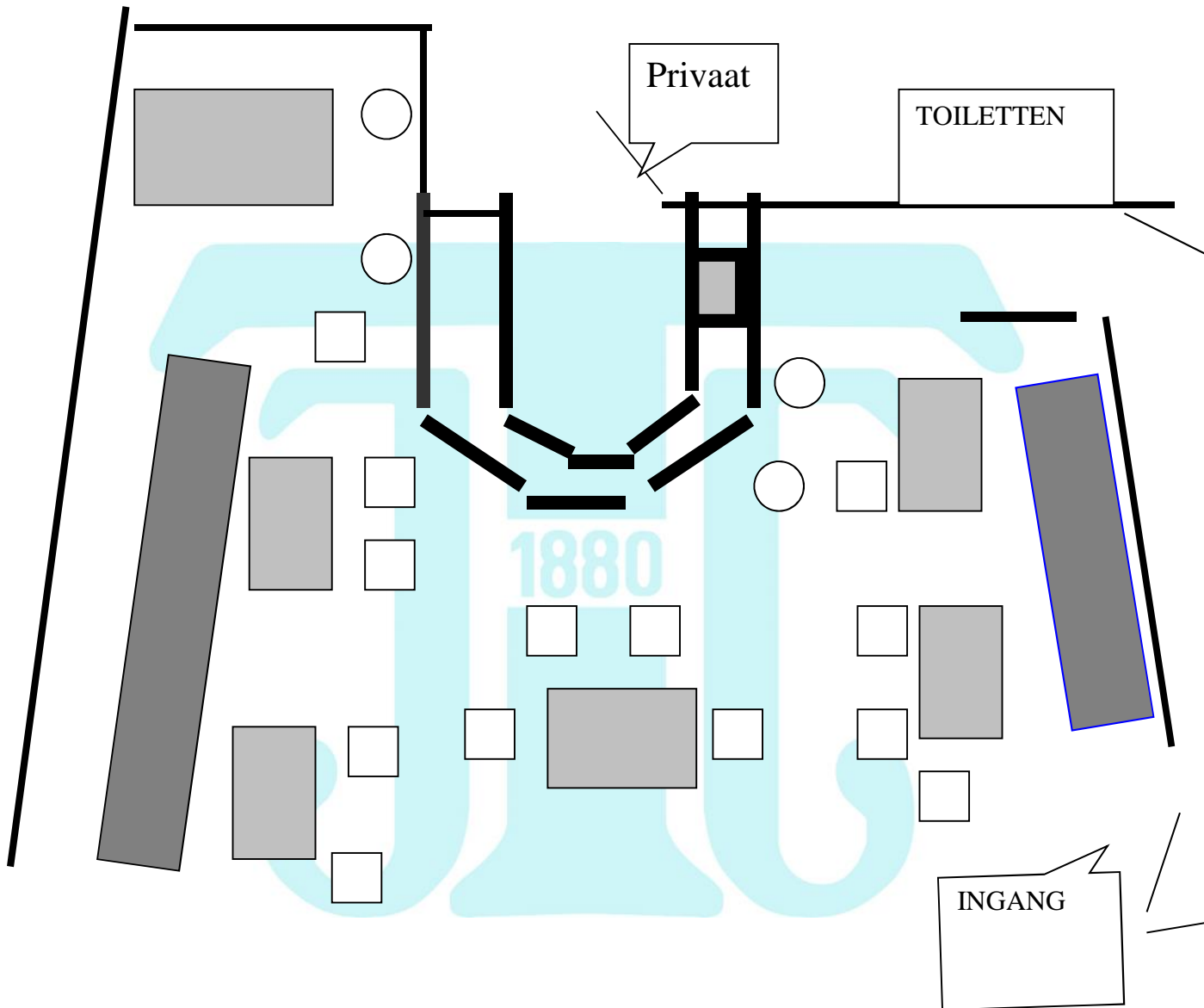
facultatief

Figuratie (2 koppels)

kooplustigen

DECOR

Een wijkcafé.

In een wijkcafé 'De nieuwe Koninck' zitten enkele stamgasten samen voor wat een gezellige Kerst-Bingo-avond moet worden.

Sonja en Jef zijn de café-uitbaters, Lou is een stille, Willy is een egoïstische zeurkous, Tom is verslaafd aan de 'geit', Jenny is alleenstaande moeder en buurvrouw en Kim is een jonge alternatieve vrouw die het café gebruikt om schetsen te tekenen.

E E R S T E B E D R I J F

Kort voor Kerstmis

Scène 1 : Jef – Sonja – Lou – Jenny – Kim – Willy – Tom

(Willy zit alleen aan een tafeltje links, Jenny zit links achter, Tom staat rechts achter aan 'geit', Lou rechts midden en Kim rechts voor. Jef gebruikt tafel in het midden voor Bingo en Sonja staat achter tapkast en etaleert prijzen.)

SONJA : Hier zijn we met de prijzen. Wat denkt ge van de hoofdprijs. Een kerstkalkoen!

WILLY : Is dat een kerstkalkoen? Een kerstkuiken zeker. Zo'n mager beestje. Volgens mij is dat zelfs niet echt een gezond beestje.

SONJA : Hij ziet er gezonder uit dan gij.

WILLY : Wat is er mis met mij? Ik zie er altijd wat bleker uit in de winter.

SONJA : Ja? Bleek en mager. Hoe lang is het geleden dat ge nog eens voor uw eigen hebt gekookt?

WILLY : Ik lust geen éénpansgerechten.

KIM : Wel dat is toch helemaal geen probleem. Als ge liever voor een paar mensen kookt dan moet ge dat gewoon eens doen. Ik wil gerust eens komen eten en de Lou ook wel, denk ik.

LOU : Dan zal hij zijn kookpotten toch eerst veertien dagen moeten laten weken, anders krijgen wij allemaal een voedselvergiftiging.

WILLY : Och God, zijn mond gaat vandaag ook voor de eerste keer open. Daar heb je wel lang over moeten denken, zeker?

SONJA : Willy, laat de Lou met rust.

WILLY : 't Is toch waar zeker! Wanneer gaat dat hier nu beginnen? 't Is al kwart over acht.

JEF : *(op)* Voila, ik heb mijn balletjes gevonden. We kunnen starten.

SONJA : Zeg, Jef, vindt gij niet dat de opkomst wat magertjes is? Een bingoavond lokt een massa volk naar het café, had je gezegd. Maar als ik goed kan tellen dan kosten onze prijzen ons al drie keer zoveel als de inzet.

JEF : Ik heb nochtans 500 briefjes met de uitnodiging voor deze avond laten drukken. Kwestie van een beetje goede reclame te maken.

WILLY : Dat is weer straf. Meneer heeft 500 uitnodigingen laten drukken en ik heb er geen gekregen. Ik ben weer te min zeker?

JENNY : Ik heb er in ieder geval eentje gekregen want anders had ik van deze avond niets geweten.

JEF : Voila, ziet ge wel. 't Is goed dat we u nog eens zien hé Jenny. Gij woont toch nog niet lang in de buurt en zoveel komt ge hier ook niet.

JENNY : Dat is niet verwonderlijk hé Jef. Met al die trubbels aan mijn oren. Dat huis, mijn kinderen. Nog wat schilderen en boven twee kamers behangen. 'k Ben blij dat ik eens weg kan.

SONJA : *(Trekt een schuif open en haalt daar een pak strooibriefjes uit)* Jef, hoeveel briefjes hebt ge rondgevoerd?

JEF : Vijfhonderd op de kop.

SONJA : Ah zo, en wat ligt dat pakje hier dan nog te doen? 'Vijftien december. Reuze bingoavond. In café De nieuwe Koninck. Allerlei toffe en waardevolle prijzen. Aanvang 20.00 uur.'

JEF : Wablief? God ja, nu weet ik het weer. Maar dat is mijn schuld niet. Ik was hier rechtover bij Jenny begonnen en gij hebt mij terug binnen geroepen, omdat ik de glazen nog moest spoelen.

SONJA : Ja, en dan? Heb ik misschien tegen u gezegd dat ge die briefjes daarna niet meer moest uitdelen?

JEF : Helemaal vergeten.

WILLY : Ge gaat mij toch niet vertellen dat het feest hier vanavond niet meer doorgaat? Dat is niet serieus hé. Ik heb zeker drie rendez-vous afgezegd om me vrij te maken. Ik ben naar hier gekomen om te winnen hé.

KIM : Ja, 't Is gemakkelijker om een kalkoen te winnen dan een vrouw te krijgen, hé Willy.

WILLY : Zie maar dat gij eerst van 't straat geraakt.

KIM : Jef, ge had beter als hoofdprijs een goed humeur gegeven. Dan mocht de Willy winnen.

JEF : We zullen maar beginnen zeker? Dames en heren! Welkom in café De Nieuwe Koninck op de eerste...

LOU : ... en misschien de laatste...

JEF : ... grote kerstbingoavond. Mijn bevallige assistente Sonja zal nu eventjes de bingo kaarten uitdelen. Geeft u haar een daverend applaus!

SONJA : Dat ziet ge van hier flauwe plezante! De Lou kan toch eens helpen?

KIM : Kom Jef. Gij hebt al een liefvallige assistente, zonder het te vragen. Ik zal die kaarten wel uitdelen.

JEF : Dat is goed Kimmeke. Heeft iedereen nog iets om te drinken? Nu bestellen hé. Want straks is daar geen tijd voor. *(Kim deelt uit)*

SONJA : Ja, met al dat volk, ga ik dat niet kunnen bijhouden anders. Iedereen nog eens 't zelfde? Den eersten is van het huis.

LOU : Een trappistje.

WILLY : Gij giet ze er vandaag ook weer niet naast hé.

LOU : Een houten kop is beter dan een houten been, hé Willy.

WILLY : Voor mij een gewoon pintje, Sonja

(Jenny bestelt een koffie, Kim een ice tea, gemompel, Sonja houdt zich bezig met het tappen en bedienen.)

JEF : Alvorens te starten, zou ik graag eerste de spelregels nog eens herhalen...

WILLY : Jongen, gij gaat toch niet beginnen zagen hé. Begin maar met nummertjes te trekken of ik krijg het hier direct op mijn heupen.

JEF : *(trekt een cijfer)* Wat zijn ze weer vriendelijk vanavond. Dames en heren het eerste cijfer is... 24

WILLY : Ja, dat begint hier al goed. Ik heb dat getal niet. Maar moest het de lotto geweest zijn dan had ik wel prijs gehad want dat is mijn verjaardag.

KIM : Gij zou beter eens 24 uur zwijgen gij. Dat zou het hier eindelijk eens stil zijn.

JEF : Het volgend nummer is het nummer 13.

WILLY : Ja! Dat heb ik!

LOU : Ik moet eens naar de WC.

JEF : Laat het niet te lang duren, hé, we moeten verder met onze bingo. Ik zal misschien ondertussen de cijfers eens herhalen. In volgorde 24, 13. Niet in volgorde 13, 24.

WILLY : Zeg, kunnen we niet gewoon verder doen?

TOM : Sonja, wilt gij nog een 5 Euro op de kas zetten?

SONJA : Allez Tommeke, zou je niet eens willen stoppen. Bij ons is het toch veel gezelliger.

TOM : Ik bepaal liever het lot zelf.

JEF : Het volgende nummertje: 18

SONJA : Weet ge dat het nu al achttien jaar is dat ik het café hier openhoud? Alleen, de laatste tijd wordt het mij toch een beetje te zwaar. Het zou toch wel eens tijd worden om te stoppen maar onze 'Walter Capiou' hier ziet dat niet zitten.

LOU : *(komt terug binnen)* Welke nummers zijn er ondertussen nog getrokken?

WILLY : Alleen nog maar 18. Dat gaat hier vooruit gelijk op het spitsuur aan de Kennedytunnel. Jef, kunt ge niet wat opschieten want ik wil op tijd thuis zijn.

LOU : Er is toch niemand die op u zit te wachten?

KIM : Maar als ge ons al beu zijt, kunt ge misschien nu al vertrekken.

JEF : Nummer 65. *(heeft 56 in zijn hand)*

WILLY : Ja, ikke!

SONJA : Wat zegt ge nu, dat is wel 56 dat ge daar in uw hand hebt.

WILLY : Gezegd is gezegd. Dan leg ik maar een knop op mijn 65. Ge moet maar correct afroepen.

KIM : Dat is niet eerlijk, hé. Iedereen kan zich wel eens vergissen.

JENNY : Ons Kelly, die heeft dat ook. Die draait regelmatig haar cijfers om.

WILLY : Ja, maar die zit nog maar in het eerste of tweede leerjaar zeker?

LOU : Jef, trek het u niet aan, zolang dat ge maar weet of dat ge van voor of van achter leeft.

KIM : Jef, trek eens een paar nummers tegelijk jong, voor die zage-vent.

JEF : Drie nummers zullen het zijn: 46, 4 en 62.

WILLY : Ja! Toch weer twee juist!

JENNY : Sonja, 't Zou toch wel spijtig zijn als je met het café stopt. We zijn nog maar pas burens. Ik begin iedereen hier nog maar juist te kennen.

SONJA : Op 18 jaar leert ge veel mensen kennen, Jenny. Hoe lang woont gij hier nu al?

JENNY : Wonen? Eigenlijk een goed half jaar. Sinds de grote vakantie. Dan moesten de kinderen tijdens het schooljaar niet van school veranderen.

SONJA : En hoe is het met de kinderen?

JENNY : Goed. Ze zijn thuis bij mijn ma. Omdat die bij ons inwoont past die af en toe op de kleine mannen. Kelly doet goed haar best op school. Onze Stijn zit onder de blauwe plekken, zoals altijd, een echte wildeman en Tanja heeft een beetje last van diarree.

WILLY : Ge moet ze dan eens rijstwater geven. Dat geef ik ook altijd aan mijn konijnen als ze met het schijt zitten.

SONJA : Zeg Willy, niet te plat hé.

JEF : (*kucht*) Als het de dames en de heren niet stoort zou ik graag verder doen met mijn avondvullend programma.

LOU : Allez, meneer de presentator, doe verder en weet ge wat? Trek ineens een nummertje of vijf, dan gaat dat wat rapper vooruit.

JEF : En de volgende geluksnummers zijn: 3, 53, 60, 11 en 23.

TOM : (*aan de kas*) Neen, niet den 23, in de 24.

WILLY : Godverdomme, wat is 't nu? 23 of 24.

JEF : Zeg, vriendje, wilt ge wel eens zwijgen, gij stoort heel ons spel. Seffens gaan ze hier overal knopen op leggen.

TOM : Wilt ge er nog eens 5 Euro op zetten, Sonja?

LOU : Zou je niet eens met ons meespelen, jong. In plaats van daar heel de avond uw kas te staan opvreten. Gij verspeelt hier elke avond meer dan een kerstkalkoen. En voor zover ik weet betalen ze bij de post toch ook geen fortuinen.

TOM : Moeit u niet. En laat me gerust. Ik heb niemand nodig, verstaan.

JEF : Mensen, heeft iedereen zijn nummertjes gelegd? 't Volgende is 38.

WILLY : Gij zijt toch zeker?

JEF : Maar ja. Waarom?

WILLY : Spijtig, want ik heb 38 en 83 op mijn kaart staan. Dat waren dan twee vliegen in één klap geweest.

JEF : Zeven.

WILLY : Ja!

KIM : (*zingt*) Zeven anjers, zeven rozen... een bruidsboeket voor jou...

LOU : Moest hij daar maar aangeraken hé, Willy. Zeven jaar staat zijn zelfde annonce al bij de contactadressen in de krant. 'Eenzame cupido zoekt levensgezellin'.

WILLY : Wie zegt dat ik dat ben?

LOU : Ze hebben er toch eens per ongeluk uw foto bij gepubliceerd.

WILLY : Zo'n contactadvertentie, dat vraagt tijd.

LOU : Ja, vooral als ze uwe kop hebben gezien. Hebt ge ooit al eens een reactie gekregen, Willy?

WILLY : Och jong, moeit u met uw eigen zaken. Het is niet omdat gij niet meer met de maatschappij mee doet, dat ge iemand anders moet uitlachen.

LOU : Ik doe niet meer mee, omdat het me allemaal niets meer kan schelen. Gij doet mee om een rijke vis aan uw hengelken te vangen.

WILLY : Die annonces dat is iets heel serieus en dat heeft niets met rijke madames te maken.

JEF : Nee, maar scheel zou ze toch ook niet mogen zijn.

LOU : Waarom niet, dan heeft dat mens twee Willy's voor de prijs van één.

SONJA : 't Is goed hé Lou. De Willy die zoekt een beetje gezelschap. Iemand om eens mee te klappen, die wilt luisteren.

JEF : Bij ons is dat net andersom.

SONJA : Wat wilt ge daar mee zeggen?

JEF : Ja, gij klapt en ik moet luisteren.

SONJA : 't Is een goeie die het zegt. Ik moet alles drie keer zeggen tegen u, anders hebt ge het nog niet gehoord.

JEF : Wablieft?

SONJA : Dat ik alles drie keer... (*haar frank valt*) Och toe, gij... (*Jef monkelt*)

(Kim schetst de situatie in haar schetsboek: Willy met kalkoenlijf en vislijn vangt een oude rijke tante.)

JEF : Ik zal er nog eens een paar tegelijk trekken want dat gaat hier precies niet vooruit.

WILLY : Nog vier juiste en ik eet morgen kalkoen op Willy's wijze!

JENNY : Ik zou die anders ook wel kunnen gebruiken. Met drie kinderen, een moeder en een nieuw huis met veel problemen aan.

SONJA : Dat geloof ik best, kind. Niet dat ik erover kan meepraten.

JEF : Dat is toch geen probleem? Gij praat wel mee over duivenmelken en ge hebt toch ook nog nooit meegevlogen.

JENNY : 't Is niet altijd gemakkelijk, Sonja. Als ge wat tegenslag hebt, zoudt ge uw kop al eens laten hangen.

LOU : Ge moet alles van de beste kant bekijken. Gelukkig dat ge geen kinderen hebt.

JEF : Wat wilt ge daar mee zeggen?

LOU : Wel, dat het spijtig zou zijn moesten die kinderen op u trekken.

JEF : Ja, voor zover ik weet roept er tegen u toch ook niemand pa.

LOU : (*binnensmonds*) Ge moest eens weten.

WILLY : Zeg, zitten we hier op een vergadering van het kinderheil misschien of spelen we bingo?

JEF : Groot gelijk Willy. Hier zie: 14, 2 en 56.

WILLY : Jef, begint niet terug opnieuw hé. Gij hebt al eens 56 getrokken dan is het nu 65.

JEF : Nee, het is 56.

WILLY : Dat kan niet. Dat was daarstraks ook al.

JEF : Willy, voor u maakt dat geen verschil want er staat al een knoop op.

WILLY : Het gaat hem niet om die knoop maar om het principe. Een spel moet eerlijk verlopen.

LOU : Jongen, gij zijt toch naïef. Het leven is niet eerlijk, de kleine man krijgt altijd op zijn kop.

WILLY : Wel, ik laat me door niemand op mijn kop zitten. Dat spel klopt helemaal niet. Twee dezelfde nummers. Dan zitten mijn nummers misschien helemaal niet in dat zakje.

LOU : Waar heb jij dat spelletje eigenlijk gehaald?

JEF : Op de rommelmarkt maar ik heb dat niet meer nagekeken. 't Is de eerste keer dat ik dat gebruik. 't Was nog nieuw. 't Is nog niet warm geweest.

WILLY : Gij vuile valsspelers. Mensen geld vragen om te komen spelen en dan maken dat niemand kan winnen.

JEF : Maar ik heb dat toch niet opzettelijk gedaan.

WILLY : Dat zou er nog aan moeten mankeren.

SONJA : Allez, Willy maakt u niet zo druk.

WILLY : Luister, voor mij is dat spel hier gedaan. Dat is hier heel simpel, ik heb de meeste nummers. Hier eindigt het spel. Dus ik win, de kalkoen is voor mij.

KIM : Maar Willy, zo gebrand op die kalkoen. Gij kijkt uit naar wat gezelschap, zeker?

SONJA : Plezant hé mannen een bingoavondje. Ik wist het hé, dat ik het van tevoren wist. Elke keer als de Jef een idee heeft, denk ik, zeg nee. Maar elke keer weet hij me te raken op mijn gevoelig plekske en laat ik mij overtuigen.

JEF : Maar die verkoper op de markt heeft me verzekerd dat het spel compleet was.

WILLY : Compleet. Ik was compleet uit ja. Op drie nummers na. Dus ik heb recht op de hoofdprijs. (*naar kalkoen*) Dat er eens iemand mij durft tegenspreken zie.

KIM : Zeg, overmaatse kakschoolkleuter, zijt ge niet beschaamd. Gij zijt toch maar alleen. Ge zou ze beter aan Jenny laten. Die moet drie kinderen en een moeder eten geven. Dat zou tenminste een kerstgebaar zijn.

SONJA : Ja, 't is toch waar, hé Willy. Wat kan een mens alleen nu doen met zo'n grote kalkoen?

WILLY : Ik zal misschien niet lang meer alleen zijn. Op elk potje past een deksel.

LOU : Als er een kalkoen in zit, toch.

WILLY : Nee, Lou. Een vrouw. Een schoon vrouw.

LOU : Schone vrouwen. De lucht ziet er blauw van, van de schone vrouwen.

JEF : Als het niet regent.

WILLY : Ik regel binnenkort een afspraak. Maar dat interesseert jullie waarschijnlijk toch niet want ik ben maar een mens alleen, hé.

KIM : Een gierige mens ja. Ge denkt zeker dat ge al uw centen kunt meepakken als ge er onder ligt.

LOU : Uw laatste hemd is er toch een zonder zakken, hoor.

WILLY : Lach maar. Ik heb de meeste cijfers, dus ik win de kalkoen (*neemt kalkoen*)
Saluut! (*AF*)

Scène 2 : Jef – Sonja – Lou – Jenny – Kim – Tom

KIM : Maar... Vuilen dief. Dat is straf. Die pikt hier zo maar een kalkoen alsof hij daar recht op heeft. Zeg, doet daar eens iemand iets aan of is het weer iedereen voor zich. (*recht naar deur*) Hela, smeerlapken, geeft dat eens terug. Kalkoenkop... 'k Zou willen dat ge u er in verslikt.

SONJA : Laat maar, Kim. Hij luistert toch niet.

LOU : Weet ge nu waarom dat ze zeggen: het mensdom en het dierenrijk?

KIM : 't Is schoon. Jullie laten dat maar gebeuren. Iedereen is weer met zijn eigen bezig zeker.

LOU : Dat is de wereld hè Kimmeke. Ikke en de rest kan stikken.

SONJA : Plezant hé Jef, zo'n kerstbingo. Vrede op aarde aan alle kalkoenen van goede wil.

JEF : Ik kan daar toch ook niet aan doen dat die ruzie krijgen hé.

LOU : 't Is toch een beetje uw schuld. Gij had de balletjes eerst moeten controleren.

JENNY : Allez, wat kan de Jef daar nu aan doen?

SONJA : Ja, steunt hem nog maar wat. Op zo'n moment heb ik goesting om te stoppen. Ik wil ergens rustig op een boerderijtje gaan wonen met wat geiten, kippen en een ezeltje.

LOU : Dan hebt ge toch al een start; want die ezel hebt ge al.

SONJA : Ja, lach er maar mee. Maar ik meen dat serieus. Waarom zoudt ge blijven verder doen?

JENNY : Voor uw klanten?

SONJA : Ja... dat wel, maar elk jaar gaan de taksen omhoog en ze vinden altijd maar nieuwe uit: belastingen op sluitingsuur, op watervervuiling, verplicht aanpassen van de veiligheidsinfrastructuur, een rookafzuigstelsel.

LOU : Maar dat haalt ge er allemaal toch uit als ge uw café van de hand doet. Die overnemers moeten toch een dorpel betalen?

SONJA : Ja, en aan wie zoudt ge dat kwijtgeraken? Ge moet zot zijn om nog met zo iets te beginnen.

LOU : Hier zie, kijk eens wat ons Kimmeke heeft gemaakt. De Willy aan het vissen naar een rijke tante.

(Sonja en Jef komen een kijkje nemen)

JEF : 't Is toch een kunstenaar, hé

SONJA : Gij zou eens een tentoonstelling moeten geven. Gelijk dat gij kunt tekenen.

KIM : Och dat interesseert mij allemaal niet. Ik teken alleen graag wat ik zie.

LOU : Hier zie, Jef. Gij staat er ook op met uw bingoballetjes.

JEF : Daar trek ik toch niet helemaal op, hoor

SONJA : Dat is een karikatuur hé, Jef. Dat laat meer zien van uw gedrag en uw karakter.

JEF : Karakter en gij zegt altijd dat ik geen karakter heb?

SONJA : Ge hebt wel een karakter maar niet altijd 't juiste.

JEF : Wat zegt ge?

SONJA : Dat ge wel een karakter... *(is weer gefopt)* Alstublieft hé...

JENNY : Meent ge dat nu Sonja? Dat van uw café verkopen?

SONJA : 'k Zou graag met iets anders beginnen..

JENNY : Dat zou toch een aanpassing zij. Alle dagen volk over de vloer en dan helemaal alleen.

SONJA : Daar ben ik niet bang voor. Ik zou nog het meest met Jef inzitten. Die zou helemaal rond lopen gelijk een kieken zonder kop.

JEF : Waarom zou ik verloren lopen? Gij zijt mijn vuurtoren in de woeste zee.

LOU : Ja, maar ge kijkt niet altijd naar het lichtje.

SONJA : Blijft gij maar met uw voeten op de vaste grond staan. Daar hebt ge het al lastig genoeg mee.

JEF : 'k Zal mijn bingo maar eens opruimen.

KIM : Wil ik wat helpen, Jef?

JEF : Dat mag. Weet ge wat? Ge moet eens van achter in mij stalleken kijken, als ge die bingo wegruimt. Daar liggen nog een boel oude schilderijtjes. Misschien kunt gij iets met die kaders doen. Wat denkt ge Sonja?

SONJA : Dan geraakt uwe rommel misschien toch nog eens opgekuist. Doe maar Kim.

KIM : 'k Zal eens kijken.

JEF : De prijzen laat ik liggen. Iedereen kan daar straks nog iets van kiezen. Aan die kalkoen was toch niets verloren. Die blijft maar twee dagen meer goed.

(Jef en Kim af.)

Scène 3 : Sonja – Jenny – Tom en Lou

LOU : Dan gaan we de Willy hier de eerste dagen niet meer zien.

SONJA : Ons ma heeft me nochtans verwittigd: Kijkt uit wat ge binnenhaalt.

LOU : Ons ma zei altijd: als ge der een pakt, pakt dan een met een spaarboek; een kleurboek hebben ze allemaal.

SONJA : *(giftig)* Ook niet geluisterd, zeker Lou?

JENNY : Ge zag hem misschien graag.

SONJA : *(gaat bij Jenny aan tafel zitten)* Ja, nog hoor. Maar ik zou hem nog liever zien in dat hoeveken dat te koop staat in de Bosstraat. Dat is nu eens echt mijn droom zie. Ik en mijne Jef, rustig met ons twee op dat boerderijtje. Maar het kost veel geld, hé.

LOU : *(Is ondertussen tot bij Tom aan de kas gelopen)* Zeg, Tom, hoeveel geld hebt ge weeral verspeeld vanavond?

TOM : Och, nog maar twintig Euro. Nu ben ik aan het winnen.

LOU : Nog maar twintig Euro. Waar blijft gij dat geld halen?

TOM : Mijn moeder geeft mij af en toe wat. En ik heb een schoon wedde bij de Post.

LOU : Ja, en een kieken dat gouden eieren legt zeker?

SONJA : Ja, als ge eens een eitje teveel mocht hebben. Ik ben altijd kandidaat.

JENNY : Zwijg mij over een huis kopen. Tien jaar lang heb ik gespaard en gewroet voor dat huizeken hier rechtover. Eindelijk een plekske voor mijn eigen, waar de kinderen later ook nog iets aan hebben.

SONJA : Ja, 't Is waarschijnlijk niet simpel als vrouw alleen.

JENNY : In het begin niet. Maar ja, als uw man ineens de kriebels krijgt en vindt dat hij wat anders moet doen met zijn leven.

SONJA : Mannen, steek er vijftig in één zak en haalt er enen uit. Allemaal dezelfde.

JENNY : 'k Moet weg zei hij. Schatteken, ik kan niet anders. Ik ga hier kapot. En hij liet me gewoon achter met drie kinderen. Hij zit in India om Boeddhist te worden. 'k Had het daar in 't begin heel moeilijk mee.

SONJA : Hoort ge nog iets van hem?

JENNY : Niets meer. Al vier jaar, geen woord.

SONJA : Ge hebt toch maar schoon bewezen dat ge het zonder hem ook aan kunt.

JENNY : Gelukkig heb ik mijn moeder nog, die veel bij de kinderen is. Dubbele ploegen heb ik moeten draaien om uiteindelijk genoeg te hebben om iets van ons eigen te hebben.

SONJA : Maar nu is het toch in orde. Een ruim huis, goed gelegen met een prachtige veranda en een heel grote uitbouw. Heel schoon gedaan.

JENNY : Ja, die uitbouw. Drie maanden geleden krijg ik een brief van het ministerie dat er een bouwovertreding op mijn huis zit.

SONJA : 't Is niet waar.

JENNY : Ik ben al naar iedereen gelopen. Advocaat, gemeente, de volksvertegenwoordiger maar 't helpt niet. 't Ergste is dat ik er niets aan kon doen. Ik heb dat zo gekocht. Nu blijkt dat de notaris daar al van wist toen hij mij dat huis verkocht.

LOU : Ik heb vroeger een vriend gehad en die heeft zijn huis moeten verkopen omdat hij verslaafd was aan het gokken. Hij was alles kwijt: zijn huis, zijn vrouw, zijn kind, zijn...

TOM : Maar ik ben niet verslaafd.

LOU : Dat zei hij ook altijd. Maar hij pikte zelfs geld om te kunnen gokken. Als ge dan niet verslaafd zijt.

TOM : Ik hoef nog altijd geen geld te pikken, ik heb werk!

LOU : Ja, hoe is het trouwens op uw werk? En met de collega's?

TOM : Och den ene is al wat vriendelijker dan de andere.

SONJA : Allez, en zo een vriendelijke mens, notaris Verhaegen

JENNY : Ja, ja, in uw gezicht wel. Tegen mij ook. En gladde praatjes. Maar ik ben wel naar Dendermonde kunnen gaan. Een proces aan mijn been. En wie weet wat mij dat nog eens gaat kosten.

SONJA : Is er dan nog geen uitspraak?

JENNY : Dat sturen ze op. Ik verwacht nu alle dagen de betekening.

SONJA : Notaris Verhaegen? En ik moest hem nog eens spreken over dat hoeveken. Hij komt hier geregeld langs en doet hier ook een aantal kooldagen.

JENNY : Dat weet ik. Mijn huis heb ik hier ook gekocht.

SONJA : Ah ja, dat is waar.

JENNY : Ik zie hem hier veel langskomen. Daarom kom ik niet zoveel bij jullie in het café. Ik zou me niet kunnen inhouden. 't Zijn allemaal smeerlappen.

TOM : Er zitten wel een paar smeerlappen tussen, ja.

LOU : Ja, die hebt ge overal.

TOM : 't Is alleen spijtig dat ze altijd dezelfde moeten pakken hé. De nieuwe eerst. Peper tussen uw boterhammen. Olie aan uw kleren. Opsluiten in de WC. Telefoontjes met zever naar uw moeder.

LOU : Die vriend van mij had dat vroeger ook. Hij trok zich terug in zijn eigen wereld, volledig afgezonderd van de mensen. Hij wou met niets of niemand nog te maken hebben.

TOM : Ik wil dat iedereen mij gerust laat.

LOU : Ja, maar eens zult ge moeten openbarsten. Gelijk als een zwerende vinger. Alles in een keer er uit. Hij heeft die mannen eens goed zijn gedacht gezegd.

TOM : Dat helpt toch niet.

LOU : Dat helpt wel. 't Gaf een klik en hij is gestopt met gokken, finaal en direct.

TOM : Pfff...

Scène 4 : Tom – Lou – Jenny – Sonja – Jef.

(Jef op met plateau met soepkommetjes en broodmandje.)

JEF : Hier zie mannekens, om het goed te maken?

LOU : Wat krijgen we nou, Jef? 't Kan niet meer op precies?